

仙帝归来

เจียน
สวรรค์
อลเวง

เล่ม 1

ประพันธ์โดย
风无极光

แปลโดย
ทีมแปลวรรณกรรมจีน
กองบรรณาธิการ
REEEED

R

บทนำ

สามปีก่อน...

คนธรรมดาเดินดินอย่างหยุนซิงเหยียนได้พบเจอกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน นั่นทำให้เขาปรากฏตัวอยู่ ณ ดินแดนสวรรค์

สามปีต่อมา...

เขากลายเป็นจักรพรรดิเขียนสวรรค์แห่งท้องนภา เขาตัดฝ่าม่านฟ้าออกมา เพื่อแสวงหาหนทางกลับสู่โลกมนุษย์ เมื่อหยุนซิงเหยียนกลับสู่โลกมนุษย์แล้ว เขากลับพบว่าเวลาเพิ่งจะผ่านไปเพียงสามปีเท่านั้น

"เมื่อก่อน ข้าไม่สามารถดูแลคนที่ข้ารักได้
แต่วันนี้... ทุกคนบนโลกต้องก้มหัวให้กับข้า"

.....

ติดตามนิยายจีนกำลังภายใน แฟนตาซี ได้ที่
Facebook : ReevedClub

เขียนสวรรค์กลับโลกมนุษย์

ณ เมืองเทียนหยู แห่งราชวงศ์เทียนหยวน สายลมแห่งฤดูใบไม้ร่วงพัดโชยเอาความร่มเย็นให้แก่เมืองเทียนหยู

ในทันใดนั้น ก็มีเสียงดังก้องมาจากถนนอีกฟาก เป็นเสียงฝีเท้าของบุรุษหนุ่มในชุดคลุมสีแดง

เขามีอายุราวสิบเจ็ดสิบแปดปี หน้าตาธรรมดาไม่ถึงขั้นหล่อเหลา แต่ทว่าเขาดูมีเสน่ห์ หน้าตาสะอาดสะอ้านราวกับหยกแท้อันขาวใสบริสุทธิ์ ทั้งยังมีกลิ่นกายโชยออกมาจากร่ายกาย มันเป็นกลิ่นที่บุรุษหนุ่มอย่างเขาไม่พึงจะมี เปรียบดังผู้ใหญ่ที่ผ่านความเหนื่อยยากมาอย่างโชกโชน สายตาอันเฉยเมยของเขาช่างดูไร้อารมณ์ล้นดี ราวกับดวงดาวที่ถูกบดบังยามค่ำคืนซึ่งมีอาจส่องประกายได้ บุรุษหนุ่มผู้นี้ดูไม่อ่อนต่อโลก

เขาสะพายฝักกระป๋เป่าไล่ซึ่งกระป๋นั้น บนฝักกระป๋นั้นถูกสลักไว้ด้วยลายแทงลับ ซึ่งทำให้ผู้คนที่พบเห็นต่างพากันสงสัย

"เวลาบนสวรรค์กับโลกมนุษย์ต่างกันนัก ที่บนสวรรค์เวลาช่างผ่านไปเร็วยิ่งนัก"

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

"บางทีอาจมีเพียงสิ่งเดียวที่ทำให้ข้ารู้สึกอุ่นใจก็คือ เวลาของแดนสวรรค์และบนโลกมนุษย์ที่ต่างกัน ซึ่งต่างกันกว่าพันเท่า เวลาสวรรค์ผ่านไปสามพันปี แต่กระนั้นเวลาบนโลกมนุษย์ผ่านไปเพียงสามปี"

เขากวาดตามองไปยังถนนสายเก่าที่ปรากฏอยู่ตรงเบื้องหน้า จากนั้นหยุนชิงเหียนจึงถอนหายใจออกมา

"ท่านพ่อ ท่านแม่ น้องสาว ข้าอยู่บนสวรรค์เป็นเวลาสามพันปีแล้ว คือเวลาสามปีบนโลกมนุษย์ ทุกคนยังอยู่สบายดีไหม?"

เมื่อนึกถึงพ่อแม่พี่น้องก็อยากเจอขึ้นมาทันที นั่นทำให้หยุนชิงเหียนอดใจสั่นไม่ได้ สำหรับพ่อแม่พี่น้องที่อยู่ทางนั้น ในโลกของพวกเขา เพิ่งผ่านไปเพียงสามปี แต่สำหรับหยุนชิงเหียนนั้น เขาจากบ้านมาเป็นเวลาสามพันปีแล้ว

ไม่มีใครรู้หรอกว่า สามพันปีที่ผ่านมา หยุนชิงเหียนต้องเจอกับอะไรมาบ้าง คืบแล้วคนเล่า เขามักจะฝันถึงพ่อแม่ ฝันถึงน้องสาวและสะดุ้งตื่นขึ้นมาอยู่บ่อยครั้ง

น้ำตาถูกผู้ชายเริ่มไหลรินอาบหน้า

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

สามปีก่อนบนโลกมนุษย์ หยุนชิงเหียนได้เดินทางไปผิวกวายุทธ์ แถบนอกเมืองที่ห่างออกไป เขาถูกพายุลูกหนึ่งที่ไม่เคยพัฒนาเป็นเวลากว่า ล้านปีแล้วโถมกระหน่ำมาที่เขา เมื่อเขารู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าไม่ได้อยู่บนโลก มนุษย์แล้ว เพราะลมพายุพัดหอบเขามาที่ดินแดนสวรรค์นั่นเอง

บนโลกสวรรค์และโลกมนุษย์นั้นช่างต่างกันอย่างลิบลับ

คนโบราณบอกไว้ว่า คนที่ผิวกวายุทธ์อยู่บนโลกมนุษย์นั้นต้องฝึกถึง ขั้นสุดจนเป็นอมตะ จากนั้นจึงจะสามารถข้ามเวลาได้ เพื่อมาอยู่บนสวรรค์

คนโบราณบนโลกยังบอกอีกว่า บนสวรรค์เป็นดินแดนแห่งความ สันติสุข เป็นวิมานของเหล่าจอมยุทธ์ แต่เท่าที่หยุนชิงเหียนสัมผัสมา บนสวรรค์ไม่ใช่วิมานอันสงบสุข เพราะเขาอยู่ที่นั่นมานาน ดังนั้นจึงรู้ว่าบน สวรรค์นั้นช่างมีแต่ความโหดร้าย

บนสวรรค์ไม่มีนักกฎหมาย มีแต่ผู้มีอำนาจและผู้อยู่ใต้อำนาจ เท่านั้น คนอ่อนแอมักถูกข่มเหง มีเพียงหนทางเดียวคือต้องฝึกปรือวรยุทธ์ ให้แกร่งกล้าจึงจะไม่มีใครมารังแกได้ สำหรับการฆ่าฟัน การข่มขืน การ ปล้น ถือเป็นเรื่องปกติของที่นี่เช่นกัน ดังนั้นการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งทีพึงกระทำ

ทวยเทพบางองค์เมื่อพิโรธก็จะระบายอารมณ์ด้วยการฆ่าผู้อื่น

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

เพื่อความเป็นอมตะ ตระกูลทวยเทพมักจะจับผู้มีพลังอ่อนกว่ามาปรุงเป็นยาชูกำลัง นั่นคือจับพวกเขามาเป็นหนูทดลองเพื่อปรุงยาชูกำลังสูตรต่าง ๆ

คนงานในเมืองแร่ของสวรรค์หลายแห่งมาจากเหล่าเซียนสวรรค์ที่ถูกบังคับให้มาขุดเหมือง ไม่ได้รับแม้แต่ค่าตอบแทน แม้แต่อาหารสามมื้อในแต่ละวันอาจมีให้ไม่ครบ

.....

หยุนชิงเหียนเคยพบกับรามสูร ในตอนนั้นเขาต้องการฝึกวิชาป้องกันตัวจากรามสูรนั่นเอง เป็นวิชาที่เกี่ยวกับการทำลายล้างสิ่งมีชีวิตนับล้านในเมืองให้ราบเป็นหน้ากลอง

ชีวิตบนสวรรค์นั้นช่างดูไร้ค่าราวกับผักปลา

หยุนชิงเหียนอดทนอยู่เพื่อวันหนึ่งจะได้กลับไปยังโลกมนุษย์ ทั้งยังเพื่อเอาตัวรอดบนสวรรค์แห่งนี้ เขาจึงต้องเริ่มฝึกหัดวรยุทธ์อย่างมูมานะ

กระบวนการเหล่านี้ต้องฝ่าฟันขวากหนามต้องผ่านเส้นทางที่ไม่ราบเรียบ เขาก็ไม่เคยย่อท้อเพื่อความหวังที่รออยู่.... ตอนนี้หยุนชิงเหียนได้โตเป็นหนุ่มแล้ว!

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

เขาได้ผ่านหนทางแห่งความเป็นความตายมานับครั้งไม่ถ้วน จนได้เป็นเซียนที่มีวิชาแกร่งกล้าติดหนึ่งในสิบ

เขียนสวรรค์คือผู้ที่อยู่บนสวรรค์ชั้นสูงสุด เหาะเหินเดินอากาศได้ และสามารถเพิ่มระดับให้แก่สรวงสวรรค์ได้อีกสามชั้น คำบัญชาของเขียนสวรรค์สามารถชี้เป็นชี้ตายชีวิตนับล้านได้เช่นกัน

สวรรค์ชั้นทงเทียนก็มีผู้โดดเด่น สวรรค์ชั้นเทาเทียนก็มีผู้มีอำนาจอยู่แล้ว ถึงกระนั้นหยุนชิงเหียนถือเป็นเซียนที่แกร่งองค์หนึ่งเช่นกัน

ถึงอย่างไร ในใจของหยุนชิงเหียนก็มักจะคิดถึงบ้านเกิดเมืองนอน และความหลังกับครอบครัวอยู่เสมอ เพราะบนโลกมนุษย์ถือเป็นบ้านที่แท้จริงของเขา อีกทั้งคนที่เขารักและห่วงใยก็อยู่บนโลกมนุษย์ทุกคน

หลังจากที่เขาได้กลายมาเป็นเซียนแล้ว หยุนชิงเหียนก็เริ่มหาทางกลับสู่โลกมนุษย์ทันที

เขาพยายามรวบรวมพลังไว้ในมือเพื่อสะสางกระบี่กายาสีลธิ์ ในที่สุดเขาจึงพบกับ 'กระบี่กายาสีลธิ์จ๋านเทียน' เล่มนี้ที่ตกทอดมาจากสมัยโบราณ

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

บนฟ้าแห่งสวรรค์นั้นเงียบสงบบมาเป็นเวลานาน เพราะถูกสรรสร้างโดยเหล่าเขียนสวรรค์ไม่อาจแบ่งแยกเขตแดนจากกันได้ แต่หลังจากที่มีกระบี่กายาสีทิจำนเทียนปรากฏขึ้น หยุนชิงเหียนก็แหวกท้องฟ้าให้เป็นรูกว้างอยู่หนึ่งรู

หลังจากที่เหาะขึ้นไปในรูนั้น หยุนชิงเหียนก็เริ่มใช้กระบี่กายาสีทิจำนเทียนแหวกฟ้า เพื่อหาหนทางกลับไปยังโลกมนุษย์

เขาต้องฝ่าความท้าทายและอันตราย เพราะในขณะที่แหวกท้องฟ้าออกมานั้น เขายังต้องต่อสู้กับบรรดาเทพองค์อื่นที่เข้ามาโจมตีเช่นกัน อีกทั้งยังมีอสูรกายและเทพปกป้องอื่น ๆ อีกด้วย ต้องต่อสู้มากมายไม่ต่ำกว่าร้อย เขียนสวรรค์ต่าง ๆ เขาก็รับมือมาหมดแล้ว

เมื่อหยุนชิงเหียนกลับมายังโลกมนุษย์ได้แล้ว ร่างกายของเขาก็เริ่มอืดโรยขึ้นมา อีกทั้งกระบี่กายาสีทิจำนเทียนก็ได้หายไปแล้ว เหลือไว้เพียงฝักกระบี่เท่านั้น

“แม้ร่างกายเหนื่อยล้า นอนพักผ่อนเดี๋ยวก็หาย กระบี่กายาสีทิจำนเทียนหายไปยังมีโอกาสไปตามหาได้ มีเพียงแหวนมนตราเท่านั้น..”
เมื่อนึกถึงแหวนมนตราขึ้นมา หยุนชิงเหียนก็รู้สึกปวดใจทันที

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

แหวนมนตราวงนั้น... แม้ภายนอกเป็นแค่แหวนธรรมดา แต่มันสามารถย่อส่วนสิ่งของเก็บไว้ได้ เขาเก็บทุกอย่างเกี่ยวกับครอบครัวเอาไว้ มีเคล็ดลับวรุฑ์ สูตรยารักษาโรค คำสอนของศาสนา... อีกทั้งยังเก็บศิลปาจารย์เป็นจำนวนมากไว้

ศิลปาจารย์นั้นมีค่ามากมาย เพราะศิลปาจารย์จากสรวงสวรรค์ใช้เป็นตัวกลางในการซื้อขายแลกเปลี่ยน

แม้ว่ากระบี่กายาสีห์จ่านเทียนจะหายไปแล้ว แต่ยังมีที่เหลือฝากกระบี่เอาไว้ เพียงแค่หยุนชิงเหียนต้องฟื้นคืนวรุฑ์ก่อนเท่านั้นจึงจะสามารถใช้ฝักกระบี่นำทางไปสู่กระบี่กายาสีห์ได้

แต่ทว่าแหวนมนตราคงไม่มีโอกาสเจอมันอีกแล้ว!

"ยังโชคดีที่เวลาบนสวรรค์กับโลกมนุษย์ต่างกันกว่าพันเท่า แม้ว่าข้าใช้ชีวิตอยู่บนสวรรค์มากกว่าสามพันปีแล้ว แต่ยังมีที่ทาน พ่อ แม่ และน้องสาวยังมีชีวิตอยู่บนโลกมนุษย์"

เมื่อนึกถึงคนในครอบครัว หยุนชิงเหียนก็รู้สึกดีใจอย่างบอกไม่

ถูก

เขียนสวรรค์คอลเวง เล่ม 1

"ไม่รู้ว่าคุณพ่อได้เลื่อนชั้นหรือยัง? ถ้ายังไม่ได้เลื่อนชั้น ข้าจะไปให้คำแนะนำท่าน ภายในเวลาสิบปีต้องให้ท่านพ่อได้เป็นปรมาจารย์ที่เยี่ยมยอดที่สุดบนปฐพี!"

"สำหรับท่านแม่ ข้าไม่ขออะไรมาก มีเพียงปรารถนาเดียว นั่นคือ ขอให้ทุกคนในครอบครัวอยู่อย่างปลอดภัยและสงบสุข วันนี้ข้ากลับมาที่นี่แล้ว ต่อไปนี้ข้าจะไม่ให้ใครหน้าไหนรังแกพวกเราอีกแล้ว!"

"สำหรับน้องสาว... ฉ่ายเอ๋อร์ ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันเสียก่อน ข้าขอให้เจ้าจงหายจากอาการเจ็บป่วยที่เป็นอยู่ ขอให้สุขภาพของเจ้าสมบูรณ์แข็งแรง ขอเพียงใจพร้อม ไม่ว่าเจ้าทำอะไรก็จะสำเร็จดังใจอยากทุกอย่างราบรื่น!"

"อยากเจอกับพวกเขาใจจะขาดแล้ว! แต่ไม่รู้ว่าคุณพ่อที่ชอบทำหน้าดุตลอด เมื่อเห็นข้ากลับบ้านแล้ว ท่านจะร้องให้ออกมาไหมนะ?" หยุนชิงเหียนทำหน้าตาเจ้าเล่ห์

ตั้งแต่จำความได้ ท่านพ่อของหยุนชิงเหียนมักจะสวมบทบาทผู้เป็นพ่อที่เข้มงวด เมื่ออยู่ต่อหน้าหยุนชิงเหียน ท่านพ่อไม่เคยยิ้มให้เขาเห็นเลยสักครั้ง อีกทั้งเวลาพูดจาก็มีน้ำเสียงเย็นชาที่สุด

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

ซึ่งแน่นอนว่าท่านพ่อเข้มงวดมาก แต่หยุนซิงเหียนกลับรู้ว่าท่านพ่อรักเขามาก ไม่น้อยกว่าความรักที่ท่านแม่มีให้เลย

สามสิบนาทิต่อมา

หยุนซิงเหียนเดินมาหยุดอยู่ที่หน้าบ้าน

"หน้าบ้านยังเหมือนเมื่อสามปีก่อน ที่เปลี่ยนไปมีเพียงแต่มือจับประตูเท่านั้น..." หยุนซิงเหียนจ้องมองประตูบ้านพร้อมกับตะโกนว่า

"เจ้าของบ้านขอรับ!"

ในทันใดนั้น คนอายุราวสี่สิบกว่าปีก็เดินออกมาที่หน้าประตู เป็นชายวัยกลางคนหน้าตาเคร่งขรึม ถือมีดออกมาเพื่อป้องกันตัว เมื่อเห็นเช่นนั้น เขาก็รีบโค้งตัวหนึ่งรอบ

"นี่ท่านลุงไม่ใช่หรือ เขาเป็นเจ้าของบ้านตั้งแต่เมื่อไหร่?" หยุนซิงเหียนเบิกตาด้วยความตกใจ เจ้าของตระกูลหยุนแต่ไหนแต่ไรเป็นท่านพ่อไม่ใช่หรือ

"เจ้า... เจ้าคือเหียนเอ๋อร์ใช่ไหม?" ชายวัยกลางคนจำได้ว่านี่คือหยุนซิงเหียน

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

ในเวลาต่อมา ชายวัยกลางคนรีบလာตัวเข้ามา พร้อมกับกอดหยุนซิงเหยียนไว้นั่น เขาพูดอย่างตื่นตันใจว่า "เหยียนเออร์ ในที่สุดเจ้าก็กลับมา หายไปสามปีแล้วสินะ พวกเราคิดว่าเจ้าคง..."

ท่านลุงใหญ่หยุนฮั่นไม่ทันพูดจบประโยค เสียงอันสั่นเครือของเขา จึงหยุดชะงัก เขาดีใจจนร้องไห้ออกมา เพราะเขาเห็นหยุนซิงเหยียนมาตั้งแต่เด็ก หยุนซิงเหยียนจึงเป็นเหมือนบุตรชายคนหนึ่งของเขาเช่นกัน

"ข้าขอโทษท่านลุง ที่ทำให้ต้องไม่สบายใจ" หยุนซิงเหยียนเริ่มจมูกแดง เขารู้สึกว่าท่านลุงรู้สึกห่วงใยเขามากแค่ไหน

"ไม่เป็นไร ลุงไม่กังวลใจแล้ว เจ้ากลับมาอย่างปลอดภัยก็ทำให้ลุงรู้สึกดีที่สุดในแล้ว" ท่านลุงใหญ่หยุนฮั่นตอบ พร้อมกับเอื้อมมือไปลูบหน้าผากหลานรัก

โชคดีที่ไม่มีเทพองค์ไหนเห็น มิเช่นนั้นพวกเขาคงตกใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีมนุษย์ยื่นมือมาลูบหน้าผากของหยุนซิงเหยียนนั่นเอง!

"ถ้าท่านพ่อและท่านแม่ของเจ้ายังอยู่ก็คงดีสินะ ถ้าพวกเขารู้ว่าเจ้ากลับมาแล้วจะต้องดีใจที่สุดแน่" ท่านลุงใหญ่หยุนฮั่นกล่าว

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

"ท่านลุงขอรับ เกิดอะไรขึ้นกับท่านพ่อท่านแม่?" หยุนซิงเหยียนมีสีหน้าเปลี่ยนไป ซึ่งแม้แต่เจ้าของบ้านยังเปลี่ยนเป็นท่านลุงไปแล้ว นั่นทำให้คิดไปไกลว่าต้องเกิดเรื่องขึ้นเป็นแน่

"แค่กแค่ก เหยียนเออร์ ไม่ใช่อย่างที่เจ้าคิดหรอก!" ท่านลุงใหญ่ หยุนฮั่นรีบกระแอมขึ้นมาทันที พร้อมกับรู้สึกผิดเล็กน้อย "เรื่องมันยาว ลุงจะเล่าให้เจ้าฟังคร่าว ๆ ก่อนก็แล้วกัน"

"เมื่อสองปีก่อน อาการป่วยของฉายเออร์ดีขึ้นมากโดยไม่ต้องทานโอสกลแล้ว ด้วยพรสวรรค์ของฉายเออร์เพียงระยะเวลาเพียงข้ามคืนจึงสามารถฝึกวรยุทธ์จนเป็นเลิศมีอาจมีใครเทียบได้ ผ่านไปไม่นาน นางจึงฝึกฝนเพิ่มพูนพลังจากระดับชิงจิ้งจกชั้นที่หนึ่งจนบรรลุถึงระดับเยว่จิ้งจกชั้นที่สาม ถือเป็นคนแรกของเมืองเทียนหยู่ที่ได้เป็นระดับปรมาจารย์.... นี่ไม่ใช่เรื่องที่น่ายินดีในเมืองเทียนหยู่เท่านั้น ถือเป็นคนแรกของราชวงศ์เทียนหยวนเลยก็ได้"

"แต่เมื่อหนึ่งปีก่อน ฉายเออร์และพ่อแม่ของเจ้าหายไปอย่างไร้ร่องรอยแบบเดียวกับเจ้านั้นแหละ แต่สิ่งที่ต่างจากเจ้าก็คือ ก่อนที่พวกเขาจะหายตัวไป พวกเขาทิ้งป้ายห้อยเอาเอาไว้เป็นปริศนา" ท่านลุงพูดพร้อมกับหยิบป้ายห้อยเอาอันนั้นออกมา

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

เมื่อหยุนชิงเหียนเห็นจึงจำกันได้ เจ้าป้ายห้อยเอวอันนี้ทำมาจาก ‘แร่ธาตุหายากจากแก่นเปลือกโลก’ ซึ่งถูกขุดลึกลงไปกว่าหมื่นหมื่นบนสวรรค์ แร่ธาตุหายากจากแก่นเปลือกโลกมักใช้ทำป้ายห้อยเอว สายคาดมือและเครื่องประดับ เพราะแร่ธาตุหายากจากแก่นเปลือกโลกมีคุณสมบัติในการทำให้จิตใจคนสงบ เมื่อพกติดตัวเป็นประจำจะช่วยลดอารมณ์ร้อนแรงของคนได้

"เทียน? กระปี่?" หยุนชิงเหียนยื่นมือรับ จึงเห็นคำที่สลักบนแผ่น

"หรืออาจเป็นสัญลักษณ์ของสำนักกระปี่เทียน?" หยุนชิงเหียนนึกถึงพลังบางอย่าง

"เหียนเออร์กี้มาถึงสำนักกระปี่เทียนเหมือนกันหรือ?" ท่านลุงใหญ่หยุนฮั่นมีอาการตกใจ "หลังจากที่ลุงเอาแผ่นป้ายนี้ไปให้นักบวชท่านดุนักบวชบอกว่า เป็นสัญลักษณ์สำนักกระปี่เทียน"

"เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับฉายาเออร์ มันดูมีเงื่อนไขมาก ทั้งยังดูน่าเหลือเชื่อ ป้ายสำนักกระปี่เทียนอันนี้น่าจะบอกเป็นนัยว่าพวกเขาได้รับฉายาเออร์เข้าสำนักแล้ว! ทั้งยังเอาพ่อแม่ของเจ้าไปด้วย อาจเป็นคำบัญชาจากฟากฟ้าที่ต้องการพาพวกเขาไป"

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

"ใช่ แต่ทั้งหมดนี้เป็นเพียงการคาดเดา คนที่รู้เรื่องนี้ก็มีเพียงลุงกับนักบวชเท่านั้น"

สัญลักษณ์ของสำนักกระบี่เทียนคือสัญลักษณ์ที่คนบนโลกนี้รู้จักสำนักมากมายในยุทธภพต่างรู้จักคำนี้ มีเพียงสิบราชวงศ์เท่านั้นที่ถูกลำหนดชะตาด้วยสิ่งนี้ เมืองเทียนใหญ่แห่งราชวงศ์เทียนหยวนก็เช่นกัน

ถือเป็นหนึ่งในราชวงศ์ที่ขึ้นอยู่กับสำนักกระบี่เทียน

หยุนชิงเหียนเริ่มส่งสายตาอันหมดหวังออกมา

ณ เวลานั้นคนที่เขาต้องการเจอมากที่สุดก็คือ... ท่านพ่อ ท่านแม่ และฉ่ายเออร์ แต่ไม่คิดเลยว่าพวกเขาจะหายไปอยู่กับสำนักกระบี่เทียน

นั่นสิ หยุนชิงเหียนน่าจะเป็นแบบนั้น พวกเขาน่าจะไปอยู่กับสำนักกระบี่เทียนแล้ว เพราะบนสวรรค์ก็มีสำนักกระบี่เทียนเช่นกัน ป้ายของสำนักกระบี่เทียนบนสวรรค์นั้น นอกจากจะทำจากวัสดุที่เลอค่ากว่าบนโลกแล้ว อีกทั้งป้ายแผ่นนี้ช่างเป็นป้ายห้อยเอวที่เหมือนกับสำนักบนสวรรค์เลย

"ท่านลุง สำนักกระบี่เทียนไกลจากเมืองเทียนใหญ่ไหมขอรับ ต้องเดินทางนานเท่าไร? ถ้าเดินทางด้วยม้าพันธุ์ผสมห้าพันธุ์จะถึงไหม แล้วแบบนี้ต้องใช้เวลาเดินทางกี่วัน?" หยุนชิงเหียนเอ่ยถาม

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

"เหียนเออร์ ลุงว่าเจ้าหมดหวังแล้วแหละ ที่ตั้งของสำนักกระบี่เทียน นอกจากลูกศิษย์ที่สำนักแล้ว ไม่มีคนอื่นรู้หรือว่าอยู่ที่ไหน ไม่อย่างนั้น ลุงก็คงออกไปตามพวกเขากลับมาแล้ว" ท่านลุงยิ้มเจื่อน ๆ

จะโทษว่าเป็นความผิดของสำนักกระบี่เทียนก็ได้ เพราะบนโลกนี้มีคนจำนวนมากที่ต้องการไปฝึกวรยุทธ์กับสำนักกระบี่เทียน ถ้าสำนักกระบี่เทียนไม่ซ่อนตัวอยู่ในหุบเขาและมีประตูที่หนาแน่น เกรงว่าอาจมีคนจำนวนมากทะลายประตูเข้าไป

สำนักกระบี่เทียนมีความลับ ไม่มีใครรู้ความเคลื่อนไหวได้ อีกทั้งต้องรักษาภาพลักษณ์สำนักกระบี่เทียนไม่ค่อยข้องแวะกับคนธรรมดาสามัญทั่วไป

เมื่อได้ยันท่านลุงพูดแบบนี้แล้ว หยุนซิงเหียนจึงรู้สึกหมดหวังกว่าเดิมเสียอีก

กำลังภายในของเขาด้อยลงมาก อีกทั้งพลังพิเศษของเขายังเหลือไม่หนึ่งในหมื่นแล้ว เขาจึงไม่สามารถใช้พลังจิตในการตามหาคนได้ เขารู้สึกว่าพลังพิเศษของเขาเริ่มลดลงเรื่อย ๆ เพราะตอนนี้เขากำลังใช้ชีวิตอยู่บนโลกมนุษย์

เขียนสวรค์อลเวง เล่ม 1

"สิ่งเดียวที่ทำได้ในตอนนี้คือ... การฟื้นฟูกำลังภายในและพลังพิเศษของเขา จากนั้นค่อยออกเดินทางไปตามหาท่านพ่อ ท่านแม่ ฉ่ายเอ๋อร์ ในที่สุดก็จะได้อยู่ด้วยกันพร้อมหน้า!"

เรื่องลึกลับในอดีต

ท่านลุงใหญ่ หยูนฮันพาหยูนซิงเหยียนเข้ามาดำนในจวน ก่อน
จะจัดให้เขาเข้าไปพักอยู่ในเรือนพักเดิม

หยูนซิงเหยียนมองดูเรือนพักที่คุ้นเคยของตน ก่อนที่ความทรงจำ
ในอดีตจะผุดขึ้นมาในหัวใจ ตอนที่เขายังเด็กนั้น เขาและฉ่ายเอ๋อร์ชอบ
มาเล่นกันอยู่ในที่แห่งนี้

"เหยียนเอ๋อร์ ในสามปีที่เจ้าหายตัวไปนี้ เจ้าหายไปไหนมาหรือ?
ทำไมป่านนี้ถึงเพิ่งกลับมา?" หลังจากจัดการที่พักให้หยูนซิงเหยียนเป็นที่
เรียบร้อยแล้ว ท่านลุงใหญ่หยูนฮันก็อดไม่ได้ที่จะถามออกมาด้วยความ
สงสัย

"ตอนนั้นเข้าไปที่ภูเขาลังหย่าเพื่อทำการฝึกวรยุทธ์ คิดไม่ถึงว่าจะ
ไปพบเจอกับโจรภูเขาของภูเขาลังหย่า ข้าจึงถูกพวกมันขังไว้อยู่ในรังโจร
เป็นเวลาถึงสามปี เมื่อไม่นานมานี้ข้าเพิ่งจะโชคดีหลบหนีออกมาได้" หยูน
ซิงเหยียนได้อาข้ออ้างที่คิดไว้อย่างดีมาตั้งแต่แรก แล้วเอ่ยออกมา

"เจ้าถึงขั้นเดินทางไปถึงภูเขาลังหย่า..." สีหน้าของท่านลุงใหญ่
หยูนฮันเปลี่ยนไปในทันที ที่ภูเขาลังหย่านั้นเป็นที่รู้กันว่าเป็นแหล่งของรัง
โจร มีโจรภูเขาที่ชอบฉุดล่าเผาทำลายสิ่งของและผู้คนอยู่ถึงหลายสิบลุ่ม

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

และเพราะว่าภูเขาหลังหยามีสภาพแวดล้อมที่อันตรายเป็นอย่างมาก ทำให้ทางราชวงศ์เทียนหยวนที่ส่งคนมาปราบปรามกลุ่มโจรเหล่านี้เป็นอันต้องล้มเหลวทุกครั้ง

"โชคดีที่เจ้าหนีออกมาได้ แต่ว่าเหียนเอ๋อร์ หลังจากนั้นเจ้าอย่าไปในสถานที่อันตรายเช่นนี้อีกเลย!" ท่านลุงใหญ่หยุนฮั่นเอ๋อออกมาด้วยสีหน้าเป็นกังวล

ท่านลุงใหญ่มีหรือที่จะรู้ว่าหยุนซิงเหียนนั้นเดินทางไปฝึกวรยุทธ์ที่ภูเขาหลังหยาจริง ๆ แต่ว่าเขาไม่ได้ถูกโจรภูเขาจับตัวไป แต่กลับถูกลมพายุที่โหมกระหน่ำพัดพาไปยังโลกสวรรค์

"แต่ว่าเหียนเอ๋อร์ ในสามปีนี้ เจ้ามีโอกาสฝึกวิชาหรือไม่? ตอนนี้พลั้งอยู่ในระดับใดแล้ว?" ท่านลุงใหญ่หยุนฮั่นเอ๋อถามขึ้นมาอีกครั้ง เสมือนว่าเขาให้ความสำคัญกับคำถามนี้เป็นอย่างมาก

"ระดับจั้นหรือ..." หยุนซิงเหียนหัวเราะออกมาอย่างขมขื่นขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะพูดว่า "คงจะเทียบเท่ากับระดับซิงจิ้งชั้นที่สามของผู้ฝึกยุทธ์ที่เป็นมนุษย์ธรรมดากระมัง!"

ท่านลุงใหญ่หยุนฮั่นไม่ได้ฟังอย่างละเอียดว่า ในขณะที่หยุนซิงเหียนกำลังเอ่ยแนะนำนั้น เขาได้เพิ่มคำว่า 'ผู้ฝึกยุทธ์ที่เป็นมนุษย์ธรรมดา'

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

แววตาของหยุนอันได้ฉายแววแห่งความผิดหวังขึ้นมาแวบหนึ่ง สามปีก่อน หยุนชิงเหียนที่มีอายุสิบห้าปีนั้นก็ถือว่าเป็นยอดอัจฉริยะของเมืองเทียนหยู่และมีพลังวรยุทธ์สูงถึงระดับชิงจิ้งจกชั้นที่ห้า"

คิดไม่ถึงว่าผ่านมาสามปี ระดับของเขาไม่เพียงแต่ก้าวหน้าซ้ำยังถอยหลังอีกด้วย

แต่เมื่อคิด ๆ ดูแล้วก็ถือว่าเป็นเรื่องปกติ เขาที่ถูกโจรภูเขากักขังไว้ถึงสามปีจะเอาเวลาที่ไหนไปฝึกฝน? อีกทั้งการที่ไม่ถูกโจรภูเขาลายพลังวรยุทธ์ไป นั่นก็ถือว่าโชคดีมากแล้ว

"เหียนเออร์ เจ้าเองก็ไม่ต้องโศกเศร้าไป ด้วยพรสวรรค์ของเจ้าแล้ว ต่อให้ตอนนี้ต้องเริ่มฝึกฝนใหม่ ก็จะต้องกลับไปเป็นผู้ที่เก่งกาจที่สุดในเวลาเพียงไม่กี่ปีแน่" ท่านลุงใหญ่หยุนอันเอ่ยพลอบใจหยุนชิงเหียน

"อืม ข้าจะพยายาม!" หยุนชิงเหียนพยักหน้า บนใบหน้าของเขาไม่ได้ปรากฏอารมณ์ประเภท เด็ดเดี่ยว มุ่งมั่นอะไรเช่นนั้น สิ่งที่ปรากฏอยู่มีเพียงความรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลก็เท่านั้น

"ท่านลุงใหญ่ ท่านช่วยพาข้าไปที่หอสมุนไพรของตระกูลเราได้หรือไม่?" หยุนชิงเหียนเอ่ยออกมาอย่างกะทันหัน

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

ณ แผ่นดินเทียนซิงนั้นไม่เหมือนกับโลกสวรรค์ที่มีลมปราณแห่งเขียนที่เพียงพอ สิ่งที่มีอยู่เป็นเพียงแค่ลมปราณระดับต่ำที่สุดเท่านั้น

ถ้าหากต้องพึ่งแต่เพียงลมปราณ การที่หยุนซิงเขียนคิดอยากจะทำฟื้นฟูพลังวรยุทธ์ของตน ทั้งหมดนั้นอย่างน้อยต้องใช้เวลามากกว่าหนึ่งร้อยปี และเห็นได้ชัดว่าหยุนซิงเขียนรอเวลาถึงหนึ่งร้อยปีไม่ไหว

เพราะเหตุนั้น เขาจึงมีความคิดที่จะหลอมโอสธทิพย์ขึ้นมา

เมื่อมีโอสธทิพย์คอยช่วย ความเร็วที่เขาจะสามารถฟื้นฟูพลังวรยุทธ์ได้นั้นก็จะเพิ่มขึ้นอีกเป็นหลายเท่าตัว

"หอสมุนไพรม" บนใบหน้าของท่านลุงใหญ่ หยุนฮั่นมีความลำบากใจปรากฏขึ้นแวบหนึ่ง ก่อนที่เขาจะเอ่ยถามไปว่า "เหียนเออร์ เจ้าจะไปหอสมุนไพรมทำอะไร? หรือว่าในสามปีที่เจ้าถูกขังไว้ เจ้าได้เรียนรู้เคล็ดวิชาหลอมโอสธ?"

"ใช่แล้ว! คนที่ถูกขังอยู่กับข้ายังมีนักหลอมโอสธอีกท่านหนึ่ง ในเวลาสามปีมานี้ ข้าได้แอบร่ำเรียนเคล็ดวิชาหลอมโอสธกับเขา และได้รับการถ่ายทอดความรู้จากเขามาแล้วทั้งหมด!" นี่ก็เป็นข้ออ้างที่หยุนซิงเขียนคิดมาแล้วตั้งแต่แรกเช่นกัน

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

สีหน้าของท่านลุงใหญ่ปรากฏความยินดีขึ้นมาชั่วขณะ นักหลอมโอสถ์นั้นถือเป็นหนึ่งในอาชีพขั้นสูงที่สุดของแผ่นดินเทียนซิงเลยทีเดียว และต่อให้เป็นเพียงนักหลอมโอสถ์ที่มีระดับต่ำที่สุด ฐานะก็ยังคงไม่ต่ำด้อยไปกว่าหัวหน้าตระกูลหยุนของพวกเขา

"เอาอย่างนี้แล้วกัน เหยียนเอ๋อร์ เจ้าบอกชื่อของสมุนไพรที่เจ้าต้องการมาให้กับข้า พรุ่งนี้ข้าจะนำมันมาส่งให้กับเจ้า" ท่านลุงใหญ่หยุนฮั่นเอ๋อขึ้น หลังจากครุ่นคิดอยู่เป็นเวลานาน

"ก็ได้..." แม้ว่าหยุนซิงเหยียนจะไม่เข้าใจว่า เหตุใดท่านลุงใหญ่ถึงไม่พาเขาไปที่หอสมุนไพร แต่เขาก็แจ้งรายชื่อสมุนไพรที่ตนต้องการออกมา

ขนาดพื้นที่ของโลกสวรรค์นั้นใหญ่กว่าแผ่นดินเทียนซิงตั้งไม่รู้กี่เท่า ด้วยเหตุนี้สมุนไพร ทั้งหมดในแผ่นดินเทียนซิงนั้น ในโลกสวรรค์มักจะมีครบทั้งหมด

สมุนไพรที่หยุนซิงเหยียนแจ้งออกมาในตอนนี ล้วนแต่เป็นสมุนไพรที่ธรรมดาและหาได้ง่ายมาก พวกมันไม่มีข้อแม้ในเรื่องของสภาพแวดล้อมในการเจริญเติบโต เพราะฉะนั้นหากไม่ผิดจากที่คาดเอาไว้ บนแผ่นดินเทียนซิงน่าจะมีทั้งหมด

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

"ท่านพ่อ ข้าได้ยินว่าน้องเหียนกลับมาแล้ว!" ทันใดนั้น ด้านนอกเรือนก็มีเสียงที่แผ่ไปด้วยความตื่นเต้นเสียงหนึ่งดังขึ้น และผ่านไปอีกไม่กี่วินาทีนั้น ก็มีบุรุษหนุ่มคนหนึ่งปรากฏอยู่เบื้องหน้าหยุนชิงเหียนแล้ว

บุรุษหนุ่มผู้นี้มีใบหน้าหล่อเหลา รูปร่างสูงโปร่ง แต่จุดด้อยในความงดงามนี้ก็คือทางแขนซ้ายที่อยู่ในแขนเสื้อของเขานั้นว่างเปล่าจริง ๆ...

"น้องเหียน เป็นเจ้าจริงด้วย" เมื่อเห็นหยุนชิงเหียน บุรุษหนุ่มก็ควบคุมอารมณ์ตื่นเต้นยินดีภายในใจของตนไว้ไม่อยู่อีกต่อไป ก่อนจะพุ่งตัวเข้ากอดหยุนชิงเหียน

บุรุษหนุ่มนั้นมิใช่ใครอื่น เขาก็คือญาติผู้พี่ของหยุนชิงเหียน หยุนเสวียน

แม้ว่าหยุนชิงเหียนและหยุนเสวียนจะเป็นเพียงญาติผู้พี่ผู้น้องกันเท่านั้น แต่ความสัมพันธ์ของคนทั้งสองนั้นไม่ต่างอะไรกับพี่น้องในสายโลหิตเลยแม้แต่น้อย!

"พี่ แขนซ้ายของท่านเป็นอะไรไป?" หยุนชิงเหียนมิได้มีท่าทางตื่นเต้นดีใจเหมือนกับหยุนเสวียน แต่เขากลับหวีดวงตาทั้งสองข้างของตนจนกลายเป็นเส้นตรง พร้อมกับร่างกายที่ปล่อยไถ่เย็นที่แสนเหน็บหนาวออกมา

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

หากคนในโลกสวรรค์อยู่ในที่แห่งนี้ด้วย พวกเขาจะตั้งหัวนกลัวเป็น
อย่างมากแน่ เมื่อใดที่เง็กเซียนฮ่องเต้หยุนซิงเหียนทำท่าหรือตาลงแล้วนั้น
ก็หมายความว่าจิตสังหารของเขาได้ถูกกระตุ้นแล้ว

หลังจากนี้ ก็จะต้องเกิดการทะเลาะวิวาทจากการขาดกรรมกวาด
ล้างขึ้น

"ไม่... ไม่มีอะไร ข้าเพียงแต่ไม่ระมัดระวังได้รับบาดเจ็บจนต้องเสีย
แขนข้างหนึ่ง น้องเหียน ตอนนี้ ถือเป็นวันมงคลครั้งใหญ่ที่เจ้าเดินทาง
กลับมา พวกเราสองพี่น้องไม่พูดกันถึงเรื่องนี้ดีหรือไม่?" ในดวงตาของหยุน
เสวียนปรากฏความเศร้าหมองขึ้นมาแวบหนึ่ง มือข้างเดียวของเขาที่กอด
หยุนซิงเหียนก็คลายลงเช่นกัน

"ดี!" หยุนซิงเหียนพยักหน้า ไม่ทำการเอ่ยถามต่ออีก แต่ว่าในใจ
ของเขากลับเต็มไปด้วยจิตสังหารอย่างแรงกล้า หยุนเสวียนไม่เพียงแต่ถูก
คนตัดแขนข้างซ้ายไป กระทั่งพลังวรยุทธ์ก็ถูกทำลายไปด้วย

"ท่านพ่อ เย็นวันนี้ให้ข้าได้อยู่กับน้องเหียนเพียงสองคนเถิด! ไม่ได้
พบกันถึงสามปี ลูกมีคำพูดมากมายที่อยากจะพูดกับน้องเหียน!"
หยุนเสวียนหันไปมองทางบิดาของตน ในแวตาแฝงไปด้วยความแว่ววน

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

"ได้ แต่ข้าต้องบอกก่อนนะว่าอย่าดื่มสุรามาก จนเกินไป!" ในใจของหยุนฮั่นความจริงแล้วก็อยากจะพูดคุยสานสัมพันธ์ในอดีตกับหยุนชิงเหียน แต่เมื่อสัมผัสได้ถึงแววตาของหยุนเสวียนก็ทำให้เขาใจอ่อนขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

ตั้งแต่ครั้งปีก่อนที่เขาถูกคนทำลายร่างกายและพลังไปนั้น นิสัยของหยุนเสวียนก็เปลี่ยนเป็นเฉยชา และถึงขั้นปล่อยให้ตนเองเป็นไปตามยถากรรม ในรอบครึ่งปีมานี้ นี่ถือเป็นครั้งแรกที่เขาเฝ้ารอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้า

หลังจากที่ผ่านลู่ใหญ่หยุนฮั่นเดินจากไป หยุนเสวียนก็ให้คนรับใช้จัดเตรียมโต๊ะอาหาร

ช่วงงานเลี้ยงต้อนรับ หยุนเสวียนก็ชวนจอกสุรากับหยุนชิงเหียนไม่หยุด คอของเขาแข็งมาก แม้จะดื่มสุราไปถึงสิบจอกแล้วแต่สีหน้าก็ยังคงไม่แดง ลมหายใจยังคงปกติเช่นเดิม

หยุนชิงเหียนดื่มสุราเขียนจนเคยชินแล้ว สุราทั่วไปของแผ่นดินเทียนชิ่งนี้ แน่แน่นอนว่าก็ไม่อาจทำให้เขาเมาได้เช่นกัน

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

"น้องเหียน เจ้าเล่าให้ข้าฟังที่ว่าสามปีมานี้ เจ้าไปที่ใดมาบ้าง เจ้ารู้หรือไม่ว่าช่วงที่เจ้าหายสาบสูญไปนั้น พวกเราใช้สุดกำลังความสามารถของทั้งตระกูลในการเสาะหาเจ้า" หยุนเสวียนเอ่ยขึ้นบนโต๊ะอาหาร

หยุนซิงเหียนก็ได้เอ่ยข้ออ้างที่เกี่ยวกับท่านลุงใหญ่มาพูดซ้ำอีกครั้ง
ให้หยุนเสวียนฟัง

สองพี่น้องพูดคุยกันเนิ่นนาน เสมือนกับว่า พวกเขาได้นำคำพูดที่ไม่ได้เอ่ยตลอดสามปีมานี้ออกมาพูดจนครบแล้ว จนกระทั่งภายหลังคนทั้งสองก็ไม่ได้เอ่ยคำพูดใดออกมาอีก พวกเขาทำเพียงแค่ดื่มสุรากันอย่างบ้าบิ่นเท่านั้น

ไม่รู้ว่าจะผ่านมานเนิ่นนานเท่าใด เวลาก็ได้ล่วงเลยไปจนถึงช่วงกลางดึกแล้ว

"น้องเหียน คิดไม่ถึงว่าไม่ได้พบกันสามปี... ความสามารถในการดื่มสุราของเจ้าจะเปลี่ยนไปได้ น่าตกใจถึงเพียงนี้ ข้าที่เป็นพี่นั้นยังสู้ไม่ได้" จนถึงตอนนี้หยุนเสวียนถึงจะรู้สึกมีเมามา ไหสุราฝั่งเขียวหนักห้าชั่งนี้ เขาก็ได้ดื่มไปถึงสามไหใหญ่แล้ว

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

เมื่อหยุนซิงเหยียนเห็นหยุนเสวียนเป็นเช่นนี้ ในใจของเขาก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมา

การที่จะดื่มสุราถึงสืบทอดซึ่งจึงจะรู้สึกถึงความมึนเมาได้นั้น ก็เห็นได้ชัดว่าความสามารถในการดื่มสุราของหยุนเสวียนนั้นเก่งกาจถึงเพียงใด และความสามารถนี้มีเพียงแต่ต้องดื่มสุราอยู่บ่อย ๆ เท่านั้นถึงจะฝึกขึ้นมาได้

หยุนเสวียนในอดีตนั้นไม่เคยแตะต้องสุราแม้แต่หยดเดียว

คิดได้ไม่ยากเลยว่าหลังจากที่แขนของเขาได้ขาดไป หยุนเสวียนจะต้องใช้ฤทธิ์ของสุราปกป้องประโลมตัวเองเป็นแน่

คำคืนวันนี้หยุนเสวียนดื่มจนไม่สามารถดื่มได้อีก และเขาก็ได้พบหลับลงบนโต๊ะอาหารเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

"พี่ ท่านวางใจเถิด ร่องนวลวรยุทธ์ของข้าพื้ฟูไปจนถึงระดับที่สมควรแล้ว ข้าก็จะช่วยสร้างพื้นฐานพลังวรยุทธ์และทำให้แขนที่ขาดของท่านงอกขึ้นมาใหม่" หยุนซิงเหยียนเอ่ยเสียงเบาขณะมองหยุนเสวียนที่หลับไหลไปเพราะฤทธิ์สุรา ผ่านไปไม่นานนัก แวดตาของเขาก็เยือกเย็นขึ้นมาอีกครั้ง "และสำหรับคนที่ลงมือทำลายท่าน ไม่ว่ามันจะเป็นใคร มีพื้นเพเช่นไร ข้าก็จะให้มันได้ชดใช้ด้วยผลลัพธ์ที่ร้ายแรงที่สุดอย่างแน่นอน!"

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

หลังจากที่พยุหยาญเสวียนกลับมาพักผ่อนบนเตียงแล้ว หยุนชิงเหยียนก็เดินทางไปทางด้านนอกของเรือนพัก

ตอนนี้ห่างจากเวลาฟ้าสาองยังไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม เพียงชั่วพริบตาก็เหมือนจะสามารถมองเห็นแสงพระอาทิตย์ที่ผ่านพ้นขอบฟ้าขึ้นมาแล้ว

"วรยุทธ์ที่ข้าฝึกฝนก็ล้วนเป็นวิชาที่ผู้อยู่ในขอบเขตเซียนเทียนทำการฝึกฝน ตอนนี้ข้าจำเป็นต้องฝึกวรยุทธ์ที่มีไว้สำหรับผู้ฝึกยุทธ์ที่เป็นมนุษย์ธรรมดาบ้างแล้ว

สรรพชีวิตที่อาศัยอยู่ที่โลกสวรรค์นั้น ตั้งแต่เกิดมาก็จะมีขอบเขตเซียนเทียน หรือถ้าพูดในแบบของแผ่นดินเทียนซึ่งก็คือพวกเขาจะอยู่ในระดับก่อนขอบเขตเซียนเทียน

โดยระดับของผู้ฝึกยุทธ์ในแผ่นดินเทียนซึ่งนั้น ขั้นต้นจะแบ่งออกเป็น ซิงจิ้ง เหวจิ้ง หยางจิ้ง

เหนือกว่าหยางจิ้งก็คือขอบเขตเซียนเทียน หรือก็คือสิ่งมีชีวิตขอบเขตเซียนเทียนในโลกสวรรค์

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

หรือถ้าพูดตามหลักก็คือ... ลี มีชีวิตระดับเทียนเซียนนั้นไม่ถือว่าเป็นมนุษย์ธรรมดาทั่วไปแล้ว เพราะว่าทุกสิ่งมีชีวิตระดับเทียนเซียนจะล้วนมีอายุขัยมากกว่าห้าร้อยปีกันทั้งนั้น

พลังวรยุทธ์ในตอนนี่ของหยุนชิงเหียนได้ตกลงไปถึงระดับชิงจิ้งขั้นที่สามแล้ว ด้วยพลังวรยุทธ์ในตอนนี่ถือเป็นสิ่งที่ยากมากหากเขาคิดจะใช้วรยุทธ์ที่เคยฝึกฝนในโลกสวรรค์ของตน

หยุนชิงเหียนคิดอยากจะเพิ่มความเร็วในการฟื้นฟู นอกจากเขาจะต้องใช้โอสถทิพย์แล้วก็จำเป็นต้องฝึกฝนวรยุทธ์ของโลกมนุษย์จึงจะสำเร็จ

ถ้าจะเปรียบเทียบแล้วก็เหมือนกับว่า สถานภาพในตอนนี่ของหยุนชิงเหียนคือเด็กทารก แม้ว่าร่างกายของเขจะมีอาวุธที่เก่งกาจมากความสามารถวางอยู่ แต่เรี่ยวแรงของทารกก็ไม่อาจถืออาวุธขึ้นนั้นขึ้นมาได้

การที่ทารกคิดอยากจะใช้อาวุธนั้นก็จำเป็นต้องเติบโตไปจนถึงขั้นหนึ่งก่อนถึงจะมีเรี่ยวแรงพอที่จะถือมัน

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

หลักการเดียวกัน หากหยุนชิงเหียนคิดอยากจะใช้พลังเขียน (วรยุทธ์ที่มาจากโลกสวรรค์) อย่างน้อยเขาก็ต้องฟื้นฟูพลังวรยุทธ์ของตนให้ไปถึงขอบเขตเขียนเหียน

ตอนเช้าของวันนี้

ท่านลุงใหญ่ไม่ได้นำสมุนไพรมาให้ แต่กลับให้พ่อบ้านชรานำของมาส่งให้เมื่อใกล้ถึงช่วงเวลากลางวัน

"คุณชายเหียน ผู้นำตระกูลมีฐานะไม่อาจปลื้มตัวออกมาได้ จึงให้ข้าน้อยนำสมุนไพรมาส่งให้ท่าน ขอให้ท่านตรวจดูสมุนไพรเหล่านี้ว่ามีสิ่งใดตกหล่นขาดหายหรือไม่" พ่อบ้านชราเอ่ยออกมาอย่างนอบน้อม

"มีจำเป็นต้องตรวจหรอก ในเมื่อท่านลุงใหญ่ให้เจ้านำมาส่งก็จะต้องไม่เกิดเรื่องผิดพลาดอย่างแน่นอน" หยุนชิงเหียนเอ่ยขึ้นโดยไม่แม้แต่จะมองดูให้ละเอียด

"ปู่หลิน ข้ามีเรื่องอยากจะถามเจ้า หวังว่าเจ้าจะสามารถตอบข้ามาตามตรง!" แววดาของหยุนชิงเหียนเยือกเย็นลงอย่างกะทันหัน "พลังวรยุทธ์และแขนซ้ายของพี่ข้า เป็นฝีมือของผู้ใดกัน!"

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

'ปู่หลิน' ชื่อเต็มมี นามว่าหยุนหยวนหลิน เป็นพ่อบ้านของตระกูลหยุนมาแล้วหลายชั่วคน

พ่อบ้านชราหยุนหยวนหลินมีสีหน้าลำบากใจ จากนั้นจึงหัวเราะออกมาอย่างขมขื่น "คุณชายเหียน ถ้าหากท่านอยากรู้จริง ๆ ท่านก็ไปถามคุณชายเสวียนด้วยตนเองเถิด เรื่องนี้ไม่เพียงแต่เป็นความอัปยศของคุณชายเสวียน แต่ก็ยังถือว่าเป็นความอัปยศที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในช่วงหลายปีมานี้ของตระกูลหยุนอีกด้วย ด้วย ฐานะของข้าน้อย ไม่สะดวกที่จะเอ่ยถึงเรื่องนี้"

พ่อบ้านชราหยุนหยวนหลินลังเลอยู่ชั่วขณะ ก่อนจะเอ่ยอีกครั้งว่า "หากคุณชายเหียนคิดอยากจะออกหน้าให้กับคุณชายเสวียนจริง ๆ ข้าน้อยขอแนะนำให้ท่านเอาฐานะผู้สืบทอดตระกูลของท่านกลับมาก่อน"

ผู้สืบทอดหมายถึงผู้ที่สืบทอดอำนาจผู้นำตระกูลคนต่อไป

หยุนชิงเหียนในอดีตก็คือผู้สืบทอดตำแหน่งผู้นำตระกูลคนต่อไป ทว่าหลังจากที่เขาหายสาบสูญไปเมื่อสามปีก่อน อำนาจผู้สืบทอดก็ได้หายไปเช่นกัน

การกลับมาของราชา

หยุนชิงเหียนในอดีตก็คือผู้สืบทอดตำแหน่งผู้นำตระกูลคนต่อไป ทว่าหลังจากที่เขาหายสาบสูญไปเมื่อสามปีก่อน อำนาจผู้สืบทอดก็ได้หายไปเช่นกัน

นี่เป็นกฎของตระกูลหยุน หากผู้สืบทอดสิ้นชีวิตลง หรือได้รับบาดเจ็บสาหัสจนไม่อาจทำการรักษาได้ หรือหายสาบสูญไปเป็นเวลามากกว่าหนึ่งปี ก็จะต้องสูญเสียตำแหน่งผู้สืบทอดของตนไป

เป็นเพราะว่าหยุนชิงเหียนนั้นหายสาบสูญไป เป็นเวลามากกว่าหนึ่งปีทำให้สูญเสียตำแหน่งผู้สืบทอดของตน

ญาติผู้ใหญ่ของเขาย่างหยุนเสวียนเองก็เป็นเพราะว่าได้รับบาดเจ็บสาหัสจนไม่อาจทำการรักษาได้ ดังนั้นจึงถูกยึดตำแหน่งผู้สืบทอดไป

หยุนชิงเหียนมิได้เฝ้าตอบในทันที แต่กลับมองไปที่พ่อบ้านชรา หยุนหยวนหลินด้วยสายตาสงสาร และเอ่ยขึ้นว่า "ปู่หลิน นี่เป็นจุดประสงค์ของเจ้าเอง หรือว่าเป็นจุดประสงค์ของท่านลุงใหญ่?"

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

หยุนชิงเหียนที่มีฐานะเป็นถึงเจ้าเขียนฮ่องเต๋ แน่نونว่าเขาฟังเข้าใจถึงความหมายของพ่อบ้านชราที่ต้องการจะให้เขาไปแย่งตำแหน่งผู้สืบทอดกลับมา

พ่อบ้านชราหยุนหยวนหลินนึ่งค้ำไป เมื่อเผชิญหน้ากับแววตาของหยุนชิงเหียนแล้ว เขาก็รู้สึกประหนึ่งว่าตนเป็นจิ้งจกที่ถูกจับให้ลอกคราบความลับทุกอย่างถูกเปิดโปงออกมาจนหมด

ตอนนี้พ่อบ้านชราจึงเอ่ยออกมาว่า "นี่เป็นจุดประสงค์ของข้าน้อยเอง ทว่าผู้นำตระกูลเองก็มีความคิดเช่นนี้ เพียงแต่ว่าผู้นำตระกูลยังคงไม่แน่ใจว่าคุณชายเหียนในตอนนี้จะมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะแย่งตำแหน่งผู้สืบทอดกลับคืนมาหรือไม่"

"เช่นนี้ปู่หลินก็มั่นใจว่าข้ามีคุณสมบัติมากพอที่จะแย่งมาได้?" หยุนชิงเหียนเอ่ยออกมาด้วยความแปลกใจ

"เดิมข้าน้อยมีความมั่นใจแค่เพียงครั้งหนึ่งเท่านั้น แต่ตอนนี้ข้าน้อยมั่นใจเป็นอย่างยิ่งแล้ว ขอเพียงคุณชายเหียนยินยอม การที่จะรับตำแหน่งผู้สืบทอดอีกครั้งนั้นก็แค่เรื่องของเวลาเท่านั้น" พ่อบ้านชราโค้งตัวลงด้วยท่าทีนอบน้อม ขณะเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความจริงใจ

เขียนสวรรค์อลเวง เล่ม 1

"ปู่หลิน เจ้าเป็นคนฉลาดมาก ฉลาดกว่าที่ข้าจำได้เสียอีก ทว่าอย่าให้มีครั้งหน้าอีก!" หยุนชิงเหียนเอ่ยขณะหันมองไปทางพ่อบ้านชรา ในแวตตาของเขาไม่มีความเยือกเย็น แต่กลับทำให้พ่อบ้านชรารู้สึกประหนึ่งว่ามีหอกทิ่มแทงอยู่ด้านหลังก็มีปาน

หยุนชิงเหียนไม่ได้สงสัยในความซื่อสัตย์ที่พ่อบ้านชรามีต่อเขา หรือที่มีต่อท่านลุงใหญ่หยุนอัน แต่ว่าไม่มีผู้ใดที่ศักดิ์เป็นนายคนใดที่ชอบคนรับใช้ที่ประพฤติดนโดยพลการ

โดยเฉพาะกับหยุนชิงเหียนผู้มีศักดิ์เป็นนายที่มีนิสัยชอบจัดการควบคุมทุกอย่างด้วยตนเอง

"ขอขอบคุณชายเหียน ข้า่น้อยรับประกันว่า หลังจากวันนี้จะไม่ทำอีกอย่างแน่นอน!" พ่อบ้านชราสลดลมหายใจเข้าไปลึก ๆ พลังเกิดความรู้สึกหวาดกลัวขึ้นในจิตใจ ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ที่บนหน้าผากของเขาก็ได้มีเม็ดเหงื่อเย็นไหลออกมาเป็นจำนวนมากแล้ว

"ไปเถิด พาข้าไปที่ห้องโถงประชุมของตระกูล" หยุนชิงเหียนเอ่ยขึ้น พร้อมกับที่เขาได้เดินนำออกจากเรือนพักไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว "เรื่องที่จะสามารถทำให้ท่านลุงใหญ่ยุ่งจนปลีกตัวออกมาไม่ได้ เกรงว่าคงจะมีแต่การประชุมของตระกูลแล้ว ผู้อาวุโสใหญ่ทั้งสี่ล้วนแต่เป็นคนที่หัวรั้นเป็นอย่างมาก ท่านพ่อของข้าสามารถใช้ความสามารถที่เก่งกาจในการปราบ